

Η χρονολογία 1894 υπήρξε στην ιστορία της μουσικής ένας Σταθμός. Ο ως τότε σχεδόν άγνωστος ΚΛΩΝΤ ΝΤΕΜΠΥΣΣΥ άνοιξε τις πόρτες του μουσικού Ιμπρεσιονισμού με την έκτελεσιν του συμφωνικού του ποιήματος "Πρελούντιο στο απόγευμα ενός φάβνου" που την συνοδεύει και μία θριαμβευτική έπιτυχία. Σε ηλικία 30 ετών ο παληός προσκυνητής του ΜΠΑΥΡΩΥΤ έσπασε τις άλυσσίδες που τον κρατούσαν σκλαβωμένον στα παλιά του πρότυπα και ακολουθούσε το παράδειγμα των Γάλλων ζωγράφων Ιμπρεσιονιστών. Με τη βοήθεια των λεπτών γαλατικών του ευαισθησίας και την ήδη άφογο τεχνικήν του κατάρτησιν, ο Ντεμπυσσύ κατώρθωσε και ανύψωσεν τον μουσικό του Ιμπρεσιονισμό σε σημείο που έγγύζει σε όρια ενός νέου κλασικισμού. "Αν και η έπιρροή του στους συγχρόνους του συνθέτας υπήρξε άναμφισβήτητα, έντούτοις όταν μιλάμε για μουσικό Ιμπρεσιονισμό δέν έννοοϋμεν τίποτε άλλο από το έργο του Ντεμπυσσύ. "Ότι σχετικό γράφηκε από άλλο συνθέτη απέτυχε. "Ο Ντεμπυσσύ ότi έδωσε μας το έδωσέ σε τόσο τέλεια μορφή έξαντλώντας όλες τις δυνατότητες της ιδέας του Ιμπρεσιονισμού ώστε δέν μπορούσε τίποτε να σταθί δίπλα του. "Έτσι όσοι τόλμησαν να εισηγηθούν στα μυστικά της σχολής του δέν κατώρθωσαν άλλο από το να μάς δώσουν ανούσια κατασκευάσματα που μόνον τα έξωτερικά χαρακτηριστικά του Ιμπρεσιονισμού του Ντεμπυσσύ είχαν. "Α μουσικός Ιμπρεσιονισμός ήταν κάτι συνυφασμένο με τον ίδιο τον Ντεμπυσσύ και πέθανεν μ' αυτόν. "Η μάλλον πριν απ' αυτόν. Μήπως ό ίδιος ό Ντεμπυσσύ δέν τον σκότωσε γράφοντας λίγο πριν πεθάνει τις δώδεκα σπουδές του για πιάνο και τις τρεις συνάτες για διάφορα όργανα, έργα μιας έντελους διαφορετικής αίσθητικής. Δεν είναι όμως του παρόντος να ασχοληθοϋμε με τον Τελευταίο Ντεμπυσσύ. Στην σημερινή μας έκπομπή θα δώσουμε στους ακροατάς μας το δεύτερο κατά σειράν συμφωνικό έργο που μάς χάρισεν ό διάσημος Γάλλος συνθέτης: Τα τρία Νυκτερινά του 1899, όσα όποια αν και χρησιμοποιώντας την αίσθητικήν του προηγουμένου συμφωνικού έργου του φθάνει σε έντελως διαφορετικά αποτελέσματα. Ούτε ό ίδιος ό Ντεμπυσσύ δέν μπόρεσε να ξεπεράση την λεπτότητα των Νυκτερινών του, σε μεταγενέστερα έργα του και ένα από τα μνημεία όχι μόνον του μουσικού Ιμπρεσιονισμού αλλά και όλκληρης της σύγχρνης τέχνης. Σύννεφα, άπιαστα και άφθαστα που φεύγουν μελαγχολικά και χάνονται σαν όπτασια ένέπνευσαν το πρώτο Νυκτερινό στο συνθέτη μας. Στο τρίτο νυκτερινό άθελα του κανείς δραματίζεται το θαλασσινό Όμηρικό τοπέλο με την τριήρη που γκυσστρού πάνω στο μυθολογικό πέλαγος. Μόλις διαγράφεται ή εικόνα του δέσμιου Όδυσσέα και των συντρόφων του που βιάζονται να απομακρυθούν από το επικίνδυνον νησί των σειρήνων. Γιατί Σειρήνες όνομάζεται το τελευταίο μέρος του έργου. Χάρης στον Ντεμπυσσύ μπορεί να πούμε ότι ακούσαμε το τραγοϋδι των Σειρήνων. Χιλιάδες γυναικείες φωνές ανακατώνονται μέσα σε ένα όργιο έκθαμβωτικών ήχοχρωμάτων και και άνήκουστων άρμονικών συνδιασμών για να μάς δώσουν, ίσως την πιο άριστουργηματικήν ορχηστρική σελίδα που έγραφε ό μεγάλος σύγχρονος κλασικός συνθέτης. Το έργο θα το ακούσωμεν από την ορχήστρα ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΑ με γυναικεία χορωδία και υπ' την διεύθυνσιν του ΑΛΤΣΕΟ ΓΚΑΛΙΕΡΑ